

Č. 866.

Mimořádná opatření: * § 14 nař. vl. ze dne 28. listopadu 1919 č. 644 sb. z. a n. zapovídá vývoz cizích valut z území republiky Československé a nelze v pouhém průvozu cizích valut územím čsl. republiky shledávati přestoupení toho předpisu.

(Nález ze dne 31. května 1921 č. 6755.)

Věc: David B. v Č. (adv. Dr. K. Geschmay z Prahy) proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem okresní správy politické v Hodoníně ze dne — uznán byl stěžovatel vinným přestupkem § 14 nař. vlády ze dne 28. listopadu 1919 č. 644 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že se pokusil vyvézt z území Československé republiky bez svolení bankovního úřadu 296.000 polských marek, a byl za to odsouzen dle § 21, 4. odst. téhož nařízení do vězení na 14 dnů a k peněžité pokutě 2000 K. Částka 296.000 polských marek prohlášena současně za propadlou. Odvolání stěžovatelovo bylo naříkaným rozhodnutím žalovaného úřadu zamítnuto, poněvadž skutková povaha přestupku je dána.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto: — — — — —

Stížnost vidí nezákonnost naříkaného rozhodnutí v tom, že stěžovatel uznán byl vinným přestupkem § 14 cit. zákona, ačkoli nepokusil se o vývoz cizích valut z území Československé republiky, nýbrž nejvýše je hodlal z Polska do Rakous územím Československé republiky provézt. Stěžovatel tvrdí totiž ve stížnosti v souhlase s tím, co udal při svém výslechu a co uvedl i v odvolání, že dne 9. listopadu 1920 přijal v Krakově 296.000 polských marek, jež uschoval mezi dvojité dno svého kufru, a že měl peníze ty zavézt do Vídně. Jel Břeclavou, kam dojel 10. listopadu 1920 asi v 11 hod. dopoledne a chtěl v týž den v 6 hodin večer v jízdě do Vídně pokračovati. Poblíž nádraží byl překvapen celním orgánem, když peníze po příjezdu do Břeclavy z kufru vyndával, a byl zatčen, aniž měl dříve příležitost se informovati, potřebuje-li k průvozu marek úředního povolení. O tom, že marky ony vezl z Krakova do Vídně, vedl důkaz svědky.

Žalovaný úřad ani úřad I. stolice důkazů stěžovatelem vedených nepřipustil a uznal ho na základě doznání jeho vinným přestupkem § 14 nař. ze dne 28. listopadu 1919 č. 644 sb. z. a n. Stěžovatel nedoznal však více, než co svrchu řečeno, a také trestní oznámení nic více neobsahuje. I vycházel patrně žalovaný úřad z právního názoru, že § 14 cit. nař. vztahuje se i na cizí valuty územím Československé republiky pouze provážené a že průvoz valut těch je tedy na roveň klásti vývozu jich.

Tento názor žalovaného úřadu nenalézá však v zákoně opory. § 14 nařízení vlády ze dne 28. listopadu 1919 č. 644 sb. z. a n., jehož přestoupením byl stěžovatel uznán vinným, předpisuje, že cestující do ciziny směji z území republiky Československé vyvézt bez zvláštního po-

volení pouze částky cizích valut tam blíže uvedené. Mluví se tam tedy o vývozu a nařízení ono i na jiných místech (§§ 13, 16 a 21, 1. odst.) o vývozu jedná. O průvozu, t. j. o dopravě cizích valut z ciziny do ciziny územím Československé republiky nařízení to nemluví. Že by pak slovem »vývoz« rozumělo i průvoz, nelze právem dovozovati. Již stylisace § 14, jež mluví o cestujících do ciziny, jimž smějí banky, ústavy a firmy prodati, předloží-li cestovní průkaz, určité množství cizích valut, které má banka neb firma na předloženém cestovním průkaze vyznačiti, jež pak smějí bez zvláštního povolení vyvézt, svědčí tomu, že ustanovení to má na mysli jen skutečný vývoz cizích valut, jež byly na území Československé republiky a jež mají býti vyvezeny, a nikoli pouhý průvoz jich územím tím. I všeobecná úvaha o účelu nařízení č. 644 vede k názoru, že pouhý průvoz cizích valut pod ustanovení § 14 nespadá. Účelem nařízení toho je mimo jiné, aby se jím zamezil odliv kapitálu do ciziny a aby se zachovaly cizozemské valuty pro platy státu samého do ciziny, jakož i pro platy legálního importního obchodu za zboží z ciziny dovezené. Proto podrobilo ministerské nařízení to i veškerý obchod dovozní a vývozní a s tím spojenou fluktuaci cizozemských platidel kontrole a zvláštním obmezením. Nelze však z účelu toho dovozovati, že by zakazovalo pouhý průvoz cizích valut, jež byly dříve na území republiky a nebyly podrobeny disposici některého z obyvatelů Československé republiky.

Žalovaný úřad, domnívaje se mylně, že průvoz valut je klásti na roveň vývozu jich, opomenul zabývati se obranou stěžovatelovou, že částku 296.000 polských marek skutečně teprve dne 9. listopadu 1920 v Krakově převzal a je pouze územím republiky Československé provázel, a opomenul zejména provéstí důkazy, jež stěžovatel o tom nabídl výsledkem svědků, kteréžto důkazy nejsou a priori nezpůsobilé prokázati, že nešlo o vývoz oněch polských marek z území Československé republiky, nýbrž že šlo pouze o převezení jich z Krakova do Vídně.

Tato neúplnost řízení zaviněna byla nesprávným právním názorem žalovaného úřadu a muselo proto naříkané rozhodnutí býti zrušeno dle § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 867.

Nemocenské pojišťování dělnictva: Nepříčí se zásadě individuálního pojištění, uzná-li úřad zaměstnavatele, který nedostal své povinnosti dle § 31 zák. nemoc., povinným, aby doplatil pojistné příspěvky za zaměstnance povinné pojištěním, kteří u něho po určitou dobu v určitém právním poměru byli, ale jichž jména nebyla zjištěna.

(Nález ze dne 31. května 1921 č. 6782.)

Věc: Okresní nemocenská pokladna v Teplicích proti ministerstvu sociální péče v Praze o doplacení pojistných příspěvků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím potvrzen byl nález okresní správy politické v Teplicích-Šanově z —, jímž byl Václav G., hostinský v T.,